

Πάνος Παπανικολάου

Η άρνηση του κράτους να αποζημιώσει τις δεδουλευμένες εφημερίες των νοσοκομειακών γιατρών δεν είναι κάποιο “τετριμμένο” και “τρέχον” θέμα. Είναι σοβαρότατο πολιτικό ζήτημα με σημαντικές ταξικές διαστάσεις.

Σε μια περίοδο τουλάχιστον 10 ετών (από το 2005) γίνεται σημαντική διαπάλη με νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις που θέλουν 1) τους ειδικευμένους γιατρούς να κάνουν “νόμιμη” ιδιωτική ιατρική μέσα στα δημόσια νοσοκομεία για να “συμπληρώνουν το εισόδημά τους” και 2) τους ειδικευόμενους να είναι άμισθοι “εκπαιδευόμενοι” σκλάβοι 24ωρης χρήσης χωρίς δικαιώματα. Γι αυτό τα τελευταία χρόνια το θέμα των απλήρωτων εφημεριών πάντα ξεδιπλώνει όλο το πλαίσιο της αντιπαράθεσης. Τις επιχειρούμενες συντηρητικές αναδιρθρώσεις στις εργασιακές σχέσεις των νοσοκομειακών γιατρών. Την “επιχειρηματοποίηση” των δημόσιων νοσοκομείων. Την ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΕΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ του μεγαλοδιευθυντικού και μεγαλοκαθηγητικού κατεστημένου. Την αγανάκτηση των νέων γιατρών για την ανεργία που τους περιμένει μετά την ειδικότητα, και για τις άθλιες συνθήκες εργασίας και εκπαίδευσης που βιώνουν μέσα στα νοσοκομεία. Γι αυτό όποτε οι νοσοκομειακοί γιατροί και ιδιαίτερα οι ειδικευόμενοι κινητοποιούνται δυναμικά για τις απλήρωτες εφημερίες, οι διάφορες πολιτικοσυνδικαλιστικές λογικές “στοιχίζονται” θέλουν δεν θέλουν ΣΤΑ “ΑΚΡΑ” : ή με τα στοιχειώδη δικαιώματα των ειδικευόμενων και των μαχόμενων νοσοκομειακών γιατρών γενικότερα, καθώς και με τον δημόσιο δωρεάν χαρακτήρα της νοσοκομειακής περίθαλψης από την μία, ή με την συντηρητική αναδιάρθρωση των ιδιωτικοποιήσεων και τα ιδιοτελή συμφέροντα των αρχιφακελλάκηδων από την άλλη. Από την εποχή 2006-2007 και τους αγώνες επί υπουργίας Αβραμόπουλου ως και σήμερα, η ίδια η πραγματικότητα έχει δείξει πως ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΙΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ. Οι μεσοβέζικες λογικές (π.χ. η γραμμή των τυπικών επετειακών απεργιών με τους ειδικευόμενους και μαχόμενους επιμελητές στο πρόγραμμα εφημερίας ως “προσωπικό ασφαλείας”, με τους μεγαλοδιευθυντάδες – μεγαλοκαθηγητάδες ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟΥΣ και με το

κράτος επίσης ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟ να κάνει “οικονομία” από κάποια τακτικά περιστατικά και να εξακολουθεί να “πουλάει” στην κοινή γνώμη την βιτρίνα “το νοσοκομείο λειτουργεί κανονικά για τα επείγοντα”) ΕΧΟΥΝ ΑΠΟΤΥΧΕΙ ΠΑΤΑΓΩΔΩΣ διαχρονικά, καθώς στην συνείδηση των αγωνιζόμενων γιατρών αυτονόητα έχουν καταγραφεί σαν ΑΔΡΑΝΕΙΑ και ΕΚΤΟΝΩΣΗ.

Σήμερα, ίσως πολύ περισσότερο από ποτέ, το θέμα των απλήρωτων εφημεριών είναι προφανές στα μάτια του καθένα πως συνδέεται στενά με τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα. Έχουν καταλάβει και οι πέτρες πως η κυβέρνηση καθυστερεί την αποζημίωση των δεδουλευμένων εφημεριών από τον Δεκέμβριο 2014 (σε πολλά νοσοκομεία δε από τον Νοέμβριο) με διάφορα διαδικαστικά προσχήματα, απλά και μόνο για να πληρωθούν οι περίφημες “δόσεις” προς το ΔΝΤ, την ΕΕ και το ΕΚΤ. Εκτός από τα θέματα που αναφέρθηκαν παραπάνω, σήμερα το πρόβλημα των απλήρωτων εφημεριών ξεδιπλώνει και το κρίσιμο πολιτικό μέτωπο της ευρωδικτατορίας, της θηλειάς από ευρώ – ΕΕ – ΔΝΤ και από το δημόσιο χρέος που άλλοι το δημιούργησαν και άλλοι το πληρώνουν.

Τι έχουμε λοιπόν και σήμερα μέχρι στιγμής από τις διάφορες πολιτικοσυνδικαλιστικές πτέρυγες που μιλούν στο όνομα της αριστεράς ?

- Η λογική του δυναμικού, ανυποχώρητου αγώνα με τους ειδικευόμενους γιατρούς στην πρώτη γραμμή, με το πολιτικό πλαίσιο για τον δημόσιο δωρεάν χαρακτήρα της περίθαλψης και για άρνηση “θυσιών” υπέρ των τοκογλύφων δανειστών, με την θέληση για ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ κινητοποιήσεις (επισχέσεις χωρίς προσωπικό ασφαλείας τους μισούς γιατρούς ως “εφημερεύοντες”, να εφημερεύουν μόνο όσοι δεν δηλώνουν επίσχεση), με προσήλωση στον ακηδεμόνευτο και συνελευσιακό χαρακτήρα στην οργάνωση του αγώνα, με διάθεση ΕΝΔΟΚΛΑΔΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΡΗΞΗΣ με το διευθυντικό – καθηγητικό κατεστημένο, προβάλλεται από δυνάμεις της αντισυστημικής αριστεράς και από ανεξάρτητα αγωνιστικά ρεύματα των νέων γιατρών και φαίνεται να κερδίζει στις πρώτες νοσοκομειακές συνελεύσεις που έχουν γίνει.
- Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ όπου εμφανίζονται και παρεμβαίνουν, παρουσιάζουν ένα διπλό πρόσωπο. Είτε συντάσσονται “σιωπηλά” με το ρεύμα, ή -δυστυχώς- σε κάποιες περιπτώσεις δείχνουν μια απαράδεκτη συμπεριφορά “κυβερνητικού” συνδικαλισμού, σίγουρα χειρότερη από την αντίστοιχη των δυνάμεων της ΝΔ τα τελευταία χρόνια η οποία μας γυρνά 10 χρόνια πίσω στις αλήστου μνήμης εποχές συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας Λαοπόδη – Τσούκαλου. Έχουν καταγραφεί πριν καλά καλά αρχίσουν οι συνελεύσεις απόπειρες παραχάραξης αποφάσεων συνδικαλιστικών οργάνων, σαμποτάρισμα διαδικασιών δια της “αναβολής” κλπ. Αυτές οι συγκεκριμένες δυνάμεις

που εγκαινίασαν αυτή την συγκεκριμένη ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ στάση, ανοίγουν έναν ΟΛΙΣΘΗΡΟΤΑΤΟ δρόμο που συκοφαντεί επικίνδυνα την ιδιότητα του “αριστερού” στα μάτια χιλιάδων νέων γιατρών, ιδιαίτερα σήμερα που οι μνήμες της “αντιμνημονιακής – αγωνιστικής φρασολογίας” από τα ίδια φυσικά πρόσωπα είναι ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ (λίγων εβδομάδων που μεσολάβησαν από τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές).

- Οι δυνάμεις του ΚΚΕ άρχισαν πάλι το χιλιοπαιγμένο βιολί της πρότασης για “απεργία με τους εφημερεύοντες προσωπικό ασφαλείας”, αρνούμενες την δυναμική μορφή της επίσχεσης εργασίας. Η λογική αυτή είναι ουσιαστικά ΑΡΝΗΣΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ. Απλά χαϊδεύει τα συντηρητικότερα και πιο τυχοδιωκτικά στοιχεία του κλάδου που θα εξακολουθούν ανενόχλητοι να την “κοπανάνε” μόλις τελειώσουν την ενασχόλησή τους με τους “φίλους και τους γνωστούς” χωρίς να δηλώνουν απεργοί, χαϊδεύει το καθηγητικό και διευθυντικό κατεστημένο που δεν θα έχει πρόβλημα στο διοικητικό “καθήκον” της κατάρτισης και εκτέλεσης του προγράμματος εφημερίας και θα χρησιμοποιεί τους εφημερεύοντες για την εξυπηρέτηση των δικών τους “φίλων και γνωστών”, και πάνω από όλα χαϊδεύει την κυβέρνηση και το κράτος αφού προφανέστατα η κάθε πολιτική ηγεσία ουδόλως ενδιαφέρεται αν μείνει πίσω η εξυπηρέτηση κάποιων τακτικών περιστατικών ενώ η γενική εφημερία λειτουργεί κανονικά. Είναι μια λογική “στρίβειν διά του αρραβώνος” από τις αγωνιστικές διαθέσεις. Μόνο η ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΑΣ που επιτυγχάνεται με την επίσχεση έχει αποδειχτεί πως δημιουργεί πολιτικό πρόβλημα στο κράτος και στις κυβερνήσεις.

Στην “απέναντι όχθη”, οι δυνάμεις της αντισυστημικής αριστεράς ΣΥΝΟΛΙΚΑ οφείλουν αδίστακτα να στηρίξουν ΦΑΝΑΤΙΚΑ την πρώτη λογική. Του ανυποχώρητου, δυναμικού, πραγματικού αγώνα των επισχέσων εργασίας με διανοσοκομειακό πανελλαδικό συντονισμό. Κάθε δισταγμός, κάθε αυταπάτη, κάθε αναστολή του τύπου “μήπως δεν τραβήξει ο κόσμος” πρέπει άμεσα να παραμεριστούν. Ακόμα κι αν μόνο το 10% των ειδικευόμενων σε ένα νοσοκομείο έχει διάθεση να συγκρουστεί (στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου έτσι, η αγανάκτηση έχει χτυπήσει κόκκινο τόσο στους ειδικευόμενους όσο και στους μαχόμενους ειδικευμένους), οι δυνάμεις της αντισυστημικής αριστεράς ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΝΕ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ, να εκφράσουν την αγωνιστική θέληση των πιο ασυμβίβαστων και πιο πρωτοπόρων στοιχείων και να την πολιτικοποιήσουν με δημιουργικό και όχι με πατερναλιστικό τρόπο. Επίσης, πάλι ΑΔΙΣΤΑΚΤΑ πρέπει άμεσα -τις επόμενες μέρες- να προωθήσουν την λογική της πραγματικά από κάτω οργάνωσης του αγώνα με νοσοκομειακές γενικές συνελεύσεις και συντονιστικό των συνελεύσεων αυτών.

Ήδη, πριν καλά καλά αρχίσει, ο αγώνας αυτός δείχνει πως εξελίσσεται σε ΚΕΝΤΡΙΚΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΜΑ. Είναι ουσιαστικά ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ στην νέα πολιτική συγκυρία. Η στάση του καθενός στον αγώνα αυτόν όχι μόνο θα “κριθεί”, αλλά θα ΤΟΝ ΣΗΜΑΔΕΨΕΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

**Ο Πάνος Παπανικολάου είναι Νευροχειρουργός στο Γ.Ν. Νίκαιας - Πειραιά, μέλος των ΔΣ της ΕΙΝΑΠ και του Πανελλήνιου Ιατρικού Συλλόγου, και μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ*